

— Dóttir mín segði herfyri: — Pápi, eg haldi, at nærum full-
kom'n eydnusala er vinnin mæ. — Vár tað ikki vókur fram-
søgn?

Longsilin eftir lut- tøku í grindadrápi hefur onga tilveru longur

— sigur Jóhan Nielsen

- Øll, ið fremja dráp, eru ávirkaði av blóð-
rúsi, sigur presturin og fólkatingsmaðurin

— Fyri mær er lívið heilagt

Hann er fólkatingsmaður, prest-
ur og føroyingur.

Ber á brá at líkjast vikingi,
orsakað av stóra skeggi sín-
um. Eitt menniskja, hvørs
eygnabrá í skundi kann fremja
sinnisskifti. Frá sólini til ódn-
ina. Eitt Atlantshav.

Jóhan Nielsen fær ein at
hugsu um klettin, sum ikki
heldur uppat, men áhaldandi
berjist móti havinum.

Ongin ivingur:

Jóhan Nielsen hevur ávist
samband við Atlantshavið.
Hann er stórur, ser væl út,
stundum kann hann tykjast
ógilgur. Viðhvørt skúma aldu-
brotini.

Hann er føddur í Sandvík í
1919. Keypmannasonur. Jóhan
hefur gingið í fólkskúla, hev-
ur verið sjómaður, sjúkur, ló-
ið prógv sum realistur, student-

ur, prestur, og til endans er
hann vorðin fólkatingsmaður.

Men mest av øllum er hann
menniskja.

Eitt menniskja, sum ikki
smæist við framsøgnum av
hugsanum tess. Heldur ikki í
fólkatíninginum.

FRAMHALD A 5. SÍÐU (1)

Nú krevja vit okkara rætt at verða viðfarin sum menniskju

— segði Martin Kúrberg í 1. mei-
dagsrøðu síni

Í dag er 1. mei — dagurin hjá
arbeiðsmönnum — Fyrsti for-
maður í Havnar Arbeiðsmanna-
felag, stovnarin — slóðbrótarin
var Jóan Petur Davidsen, fyrrv.
løgtingsmaður, sum andaðist í
farna ári. Lat okkum minnst
hann — — —

Havnar Arbeiðsmannafelag
varð stovnað 16. januar 1916.
Tá sóu Jóan Petur Davidsen
og vinnmenn hansara, sum ar-
beiðdu her í Havn, at her trøng-
di til ein felagsskap, til tess at
verja arbeiðsmannin, tann sum

minst formáddi ser í samfelag-
num, tann fáteka mannin.

Síðani varð felagið stovnað.
Teir menn, sum stovnaðu Havn
ar Arbeiðsmannafelag, teir
vistu hvat teir vágðu í teirri
tíðni, tí tá var sættarmunur-
in stórur í Havnini — líka stór-
ur sum hann er í dag. Teir
menn, sum gjørdust limir av
Havnar Arbeiðsmannafelag,
høvdu mansmót og vóru mann-
fólk. Teir vistu hvat ið kom,
tí tað vóru ikki allir, ið vóru
nøgdir við tað. Tað vóru mann-
fólk. Tí vil eg sga við stjórn-

ina í Havnar Arbeiðsmannafel-
ag, at teir menn mugu ikki
verða gloymdir. Teir menn sum
stovnaðu felagið og brutu slóð
fyri teimum, sum nú eru her í
dag. Eg vildi sagt, at teir fyrstu
sum meldaðu seg inn tað árið,
teir skuldu verið bókførdir, so
vit vistu hvørjir teir vóru.

Tá ið felagið var stovnað,
var timalønin 16 oyru, men
skjótt aftaná var timalønin 25
oyru. Tað vóru ikki allir, ið
vóru væl nøgdir við hetta —
og minni enn so — tá komu
rópin i, at arbeiðarin — slit-
maðurin skuldi nú fara at
krevja lon, tað hildu teir, ar-
beiðsgevararnir, vera út av lagi,
at arbeiðsmaðurin ikki var
nøgdur við tað, sum var tveitt
til hansara. Tað var hann ikki.

Jóan Petur, sum gjørdist
fyrsti formaður í felagnum, á
honum lá nógv. Tað varð rópt
eftir teimum alt møguligt, m. a.

at nú fór landið út á sjógv, men
enn blomstra oyggjarnar. —
landið er ikki farið út á sjógv
av arbeiðsmönnum. Hesir
menn, sum stovnaðu felagið,
vórðu forfylgdir. Teir høvdu
tað akkurát líka ringt sum jod
arnir høvdu tað undir seinasta
heimsbardaga. Men teir góvust
ikki. Formaðurin, Jóan Petur
Davidsen — honum bleiv tað
gjørt somikið heitt, at tá ið
tvey ár vóru farin, mátti hann
flyta aftur til heimbygd sína,
heim á Sand. Men hinir góv-
ust ikki. Teir hildu á. So væl
var tað undirbygt, og so væl
var arbeiðið greitt úr hongum
at felagsskapurin heldur dagin
í dag.

Mær komu hesir menn fyrri
sum onglendingarnar ungir se-
asta heimsbardaga, tá ið teir
vórðu ríknir til sjós við Dun-
kirk — teir mentu seg aftur.

Martin Kúrberg

**Prísráðið - tað týðning-
mesta fyrri
arbeiðsmannin**

Tað verður mangan sagt og
skrivað, at lögtingsmenn onga-
tið hava verið samdir. Tað pass-
ar ikki. Tað er ein spurningur,
teir aftíð hava verið samdir
um, tað er, at teir onganáð
hava valt arbeiðsmenn í prís-
ráðið — tað hava allir flokkar
verið samdir um. Prísráðið er
tað týðningarmesta fyrri arbeiðs-
mannin. At voran ikki verður
ov høg í prisi, at tann tíma-
lontj maðurin, sum bert hevur

FRAMHALD A 5. SÍÐU (2)